

שני אורחי חיים

תושבי העיר מכירים את הכלנית הודות למשורר שכתב, למלחין שהלחין, לזמרת ששרה ולמחט המחזיר לאזניהם דרך רמקול את אשר נקלט בתקליט.

אני רואה אותן במו עיני, גדודים, קהל כלניות פשוטות ונחמדות, הקוראות לי בשלל צבעים וכל עלה – סימן קריאה!

הם אנשי הכרך, קונים את זרעי החמניות בחפיסות של 50 גרם, שנייהם מפצחות, לשונם טועמת את המלח ואת הקלי, וידם זורה את הקליפות. אך עינם לא ראתה את צלחות הענק הגדושות, מעוטרות זהב, אשר חרף כובדן סוגדות לחמה וקדות לה קידה של 180 מעלות מזריחתה ועד שקיעתה.

את החומצה יודעים הם רק מאכילת הפלאפל או החומוס.

אני מכיר את אימה הורתה הצמח הצנוע והעדין שעלעליו הקטנים מכוסי הקטיפה יודעים לשמור על טיפות טל זערוריות, כך שאם תעביר בהם ידך אף בצהרי יום שרב, יעניקו מיד מלחלוחיתם המרעננת.

יש מהם בעלי ציפור בכלוב או דגיגון בקוביית מים, כלבי בית מאולפים, המשעשעים את אדוניהם.

אני יודע טעמה של נגיחה תובענית ונמרצת של ראש עגל בן יומו, את הלקיקה התאוותנית של לשונו הפצירתית, ושיכשוך זנבו – שבע הנחת – לכשמצא את מפלס החלב המהביל בדלי.

קטע ממאמר ששמעון בר כתב עבור הירחון "איכרי ישראל" בשנת 1965